

TAV!, offer for Bergens Handorff. (Foto: Kåre Eide)

Svar:

OK. OK. Jeg gir meg. Men . . . trassig som jeg er, fortsetter jeg likevel å hevde at gjennombruddet kom i 1956 da Elvis for første gang entret den nasjonale poplisten (som er den offisielle salgslisten).

Yan

for skal du på død og liv sammenlikne alle norske band som spiller ska med TAVI? Jeg er enig i at TAV! er en av Norges beste grupper, men det skal da ikke være nødvendig å bruke dem som sammenliknings-grunnlag hele tiden? I honorar ønskes «Materialtretthet» med TAV! skriver Bjørn Tore Brøske, 6650 Surnadal.

Svar:

Noen skriver slik, andre skriver slik. Språket kan brukes på mange måter. Rugstad valgte sin måte, og jeg kan ikke si at den virker spesielt anstøtelig eller effektsøkende på meg. Han har endog maktet å få deg til å reagere! Det må da være å foretrekke fremfor journalister/skribenter som serverer tørre khekssmuler pyntet med punktum og komma; setninger som man bare leser og glemmer. Bergens svar på Handorff er han ikke, for Rugstad er Oslo-gutt. Så vet du det. Og når vi først er inne på Handorff; at han er en stilist med sær preg er ikke til å komme forbi, men han har ikke monopol på en slik skrivemåte. Jeg kan heller ikke si at jeg har forsøkt å kopiere/låne hans stil — den beskyldningen var urettferdig, Bjørn Tore! Handorff har valgt sin form, jeg har valgt min — finnes der likhetspunkter, skyldes det eventuelt vårt forhold til det å skrive om musikk . . . altså språk/form/formuleringsvenne/fantasi.

Enda en liten kritikk helt til slutt: Hvor-

Yan

Bergens svar på Handorff?

Har akkurat lest igjennom Christian Rugstads artikkel/intervju om og med TAV! som sto i DET NYE nr. 40/1981, og jeg må si jeg sitter igjen med et skjevt inntrykk av den godeste Rugstad; Hva er det egentlig den fyren mener og vil med skriveriene sine? Satser han på å bli Bergens svar på Jan Arne Handorff?

Det jeg altså reagerer på er skrivemåten til Rugstad. Et krampaktig forsøk på å være «cool» og på å skrive ordmående, meningsløse setninger. Eks.: «. . . og hamret løs på Den Norske Tilfredsheten mens engstelige stemmer flakker omkring blålyset fra Dagsrevyen . . .» og: «. . . Vokalene kruser seg sukkersøtt i munnvikene.» Jo, da, pent skrevet, men hva betyr det egentlig?

Denne kritikken kan også til dels gjelde deg, Yan. Du har også disse «Handorff-symptomene». Men du har kommet deg i den senere tiden.

Enda en liten kritikk helt til slutt: Hvor-